

δίδονται εἰς βέβαιον σχεδὸν θάνατον, ἡμεῖς τούλαχιστον ὄλ-
γιστα ἡξεύρουμεν ἐπιζήσαντα, ἀλλὰ καὶ ταῦτα καχεκτικά,
ἰσχυὰ δίκην σκελετῶν, καὶ πολλαχῷς πάσχοντα. Πεπείσμεθα
δὲ, ὅτι ἡ μεγίστη αὐτῶν θνητιμότης ἥθελεν ἐλαττωθῆ ἐπαισθη-
τῶς, ἢν αἱ μισθούμεναι τροφοὶ εἰσήγαγον τὰ μήπω ἀπογαλα-
κτισθέντα αὐτῶν τέκνα εἰς τὸ ἐνταῦθα θρεροκομεῖον, ἐν ᾧ ἥθε-
λον πυγγάνει ἀπασῶν τῶν πρὸς διατήρησιν τῆς ὑγείας αὐτῶν
φροντίδων. νοτονούσης φολιάς στὴν μετανοήν (Άκολουθεῖ.)

καλὴν μεταλλεύτην νοοῦντος φοτικάριον οὐτοῦ γένους εἶναι

Ο. Κ. Φωτεινηρόπουλος, ἐπιφροτισθεὶς ὑπὸ διαφόρων Εὐρω-
παίων ἐφευρετῶν νὰ λάθῃ δι' αὐτοὺς προνόμια ἐφευρέσεων ἐν
Ἐλλάδι, καὶ παρατηρῶν τὴν παρ' ἡμῖν Ἑλλειψὶν τοιούτου νό-
μου, δι' ἀναφορᾶς του ὑπέβαλεν εἰς τὴν Ἑθνικὴν Συνέλευσιν ὑ-
πόμνημα περὶ τῶν εἰς τὰς διαφόρους ἐπικρατείας νόμων, τῶν
χορηγούντων προνόμια εἰς τὰς γενομένας ἐφευρέσεις καὶ συγ-
χρόνως μετάφρασιν τοῦ περὶ τούτου νόμου τῆς Γαλλίας, παρα-
καλέσας τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν νὰ ἔκδώσῃ ψήφισμα, δι' οὗ νὰ κη-
ρύξῃ νόμον Ἐλληνικὸν τὸν ἀνωτέρω Γαλλικὸν, ὃς ἐπράξεν ἀλ-
λοτε ἡ ἀντιθασίεια διὰ τὸν ἐμπορικὸν νόμον τῆς Γαλλίας.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἶναι ἀρκούντως σπουδαία, ἀπεφα-
σίσαμεν νὰ μεταφέρωμεν ἐνταῦθα τὸ ἐν λόγῳ ὑπόμνημα ἐνθα
ἐκτίθενται διὰ μακρῶν τὰ πλεονεκτήματα τοῦ νόμου τούτου,
ὅστις κατὰ κακὴν μοίραν καὶ πρὸς μεγάλην ζημίαν Ἑλλείπει
ὅλως ἀπὸ τὴν νομοθεσίαν μᾶς, καίτοι θεωρούμενος συμπλήρω-
μα αὕτης ἀπαραίτητον. Ή Ἑλλειψὶς τοιούτου νόμου μᾶς θέτει
εἰς κατωτέρων καὶ αὕτης τῆς Τουρκίας θέσιν, διότι ἔκει τούλά-
χιστον ὁ Σουλτάνος, ἔχων νομοθετικὴν δύναμιν, δίδει, ὅταν τῷ
Ζητηθῶσι προνόμια ἐφευρέσεως. Παρ' ἡμῖν ἡ παρελθοῦσα δύνα-
στεία πθέλησε νὰ διαιωνίσῃ τὴν φεουδαλικὴν ἐποχὴν διὰ νὰ δύ-
νηται νὰ χορηγῇ, μὴ ὑπάρχοντος νόμου, εἰς μόνους τοὺς εὐνοου-
μένους της ἀποκλειστικὰ καὶ προτιμήσεως δικαιώματα πρὸς
ζημίαν τοῦ Ἐλληνικοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ ταμείου.

Καὶ περὶ μὲν τῶν ἐκ τοιούτου νόμου εἰς τὰ πολιτισμένα
ἔθνη ὠφελειῶν καὶ τῶν ἐκ τῆς Ἑλλειψεως αὐτοῦ μεγάλων εἰς
ἡμᾶς ζημιῶν, θέλει πεισθῆ ἔκαστος ἐκ τῆς ἀπλῆς ἀναγνώσεως
τοῦ ὑπομνήματος φέρομεν δε εἰς γνῶσιν τῶν ἀναγνωστῶν μᾶς,
ὅτε ἡ Ἑλλειψὶς τοῦ νόμου τούτου ὅχι μόνον ὑπρῆξε μέχρι τοῦτο

δε ἐμπόδιον εἰς παραγωγὴν ἔγχωρίων ἐφευρέσεων καὶ εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενομένων, ἀλλ' ὑπῆρξε καὶ χρηματικῶς ἐπιζήμιος εἰς τὸ δημόσιον Ἑλληνικὸν ταμεῖον, ἀπόδειξις αἱ τρεῖς κατωτέρῳ ὑποθέσεις, τὰς ὅποιας ἐμάθομεν, ἵστις δὲ εἶναι καὶ ἄλλαι πολλαὶ γνωσταὶ μόνον εἰς τὰ ὑπουργεῖα.

Α'. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ Κ. Δουρούτης ἀπεφάσισε νὰ συστήσῃ μεταξουργεῖον εύρωπαϊκὸν κατὰ τὴν Μεσσηνίαν, εἰς τὸ ὄποιον ἔμελλε νὰ κάμῃ γρῆσιν μηχανῶν καὶ μεθόδων νεωτάτης ἐφευρέσεως; ἀλλὰ, μὴ ὑπάρχοντος νόμου περὶ προνομίου ἐφευρέσεων, ἐξήτησε νὰ τὸν ἐξασφαλίσῃ ἡ Κυβέρνησις κατὰ τῆς ἐνδεχομένης ἀπομιμήσεως, ὅπερ καὶ ἔπραξεν ἀλλὰ, μόλις παρῆλθον ὅλιγα ἔτη ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ ἐν λόγῳ καταστήματος, καὶ ὁ Κ. Δουρούτης ἤναγκάσθη νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ, διότι ἄλλοι, χρηματίσαντες κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ κατάστημά του καὶ ἀπομιμηθέντες τὰς μεθόδους αὐτοῦ καὶ ἐκμεταλλεύμενοι ταύτας ἀναφαδόν, κατέστησαν ἀδύνατον τὴν διατήρησιν τοῦ καταστήματος τοῦ Κ. Δουρούτη, διτις, δι' ἐλλειψιν νόμου, μὴ δυνάμενος νὰ καταδιώξῃ τοὺς ἀπομιμητάς, ἐνήγαγε τὴν Κυβέρνησιν εἰς τὰ δικαστήρια, τὰ ὄποια τὴν κατεδίκασαν ν' ἀποζημιώσῃ αὐτὸν, ἡ δὲ ἀποζημίωσις ἀνέσθη ὡς μᾶς ἐπληροφόρησαν εἰς τετρακοσίας ἡ πετρακοσίας χιλιάδας δραχμῶν, τὰς ὅποιας μετὰ διηνεκῆ καὶ πολυχρόνιον δικαστικὸν ἀγῶνα ἔλεῖσεν ὁ Κ. Δουρούτης ἀπὸ τὸ δημόσιον.

Ἐὰν ὑπῆρχε νόμος προνομίων τῶν ἐφευρέσεων, τὸ δημόσιον δὲν ἦθελε πληρώσει τὸ μέγα ἐκεῖνο προτόν· τὸ δὲ κατάστημα ἦθελε διατηρηθῆναι καὶ ἀναπτυχθῆ μάλιστα καὶ μετὰ τὴν ληξίν τοῦ προνομίου, (τὸ ὄποιον συνήθως δίδεται διὰ 20 ἔτη). Ἠθελε δὲ χρησιμεύει: ὡς σχολείον πρακτικὸν διὰ τοῦ περὶ τὴν μεταξοκωλικοτροφίαν ἀσχολουμένους.

Β'. Οἱ πληρεξούσιοι Κύριοι Κοσονάκος νομίζει, διτις ἀνεκάλυψε τὸν τοόπον τῆς Θεραπείας τῆς νόσου τῶν μεταξοκωλήκων, ἀλλὰ δι' ἐλλειψιν νόμου φοβεῖται νὰ προσέχῃ φανερά τὴν ἐφεύρεσίν του. Ἐρχεται εἰς συμφωνίας μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἵτις, διάσυμβολαίου γενομένου κατὰ τὸ 1862 ὑπειχέθη νὰ τῷ πληρώσῃ διακοσίας χιλιάδας δραχμῶν ἐὰν εὐδοκιμήσῃ ἡ ἐφεύρεις του· καὶ δὲν εἶναι ἀμφιβολία, διτις τὸ δημόσιον θὰ πληρώνῃ τὸ ποσὸν τοῦτο, καθόσον ἐτέτοις γίνονται ἀπόπειραι πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς μεθόδου αὐτοῦ. Ἐὰν ὑπῆρχεν ὁ νόμος δὲν ἦτον ἀνάγκη τῆς συμφωνίας ταύτης.

Γ'. Κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος ὁ ἀξιωματικὸς Κ. Κοντουμᾶς ἐγγωντοποίησεν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν, ὃς ἔκαμε σπουδαίαν ἐφεύρεσιν, ἀλλὰ δὶς ἐλλειψιν νόμου, ἐξασφαλίζοντος τοὺς ἐφεύρετάς, ἔχει ἀνάγκην νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἐζήτησε νὰ τῷ δοθῶσι τρεῖς χιλιάδες δραχμαί. Περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐγένοντο μακρὰ συζητήσεις, τῶν ὅποιων τὴν εἰκόνα διασώζουσι τὰ τυπωθέντα πρακτικὰ τῆς Ἐθνοσυνέλευσεως ἐν τῷ συνεδριάσει τῆς 23 Φεβρουαρίου 1863, (ὅρα ἀριθμὸν 11 τῆς ἐφημερίδος τῆς Συνελεύσεως). Τέλος ἡ Ἐθνοσυνέλευσες ἔδωκε τὰς τρεῖς χιλιάδας δραχμάς, ἀγνοοῦμεν δὲ τὸ ἀποτέλεσμα, διότι οὔτε πρὸς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν ἀνηνέχθη τι περὶ τῆς ἐφεύρεσεως τοῦ Κυρίου Κυρίου Κοντουμᾶ, οὔτε εἰς τὰς ἐφημερίδας Ἰδούμεν νὰ δημοσιευθῶσι τὰ κατ' αὐτήν. Εάν ὑπρῆγε νόμος τῶν ἐφεύρεσεων ὁ Κύριος Κοντουμᾶς διὰ πληρωμῆς δραχμῶν 10 ἥθελε λάβει τὸ προνόμιον τῆς ἐφεύρεσεώς του, ὅπερ ἥθελε τὴν ἐξασφαλίζει κατὰ πάσης ἀπομικτήσεως, καὶ τὸ δημόσιον δὲν ἤναγκάζετο εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν τριῶν χιλιάδων δραχμῶν καὶ κατὰ τοιαύτην μάλιστα ἀχρηματίας τοῦ δημοσίου ταμείου ἐποχήν.

Πόσοι ἄραγε ἄλλοι δῆθεν ἐφευρεταὶ δὲν ἔλαβον ἀπὸ τὴν Ἑλ-
ληνικὴν Κυβέρνησιν χρήματα η̄ ἄλλας ἀμοιβὰς καὶ μᾶλιστα
ἐπὶ Βαυαροκρατίας δῑ ἐφευρέσεις, ἀποδειχθείσαις ὅλως φαντα-
στικάς! Ἐὰν ὑπῆρχεν ὁ περὶ προνομίων νόμος, η̄ Κυβέρνησις
ἡδύνατο ν̄ ἀπαλλαγῇ ὅλων τῶν τοιούτων ἐνοχλήσεων, παρα-
πέμπουσα τοὺς ἐφευρετὰς εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου χορη-
γουμένην ἀσφάλειαν.

Ἐμάθομεν μετ' εὐχαριστήσεως, ὅτι ή ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ἐπιτροπὴ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, εἰς ἣν παρεπέμφθη ἡ ἀναφορὰ τοῦ Κ. Φωστηροπούλου, παρεδέχθη παμψήφει τὴν πρότασιν καὶ ὑπέβαλε ψήφισμα πρὸς παραδοχὴν τοῦ νόμου τῆς Γαλλίας.
Ἐλπίζομεν δὲ, ὅτι ἡ Ἐθνοσυνέλευσις θέλει παραδεχθῆ τὸ προτεινόμενον ψήφισμα πρὸς συμπλήρωσιν ἐνδός τοσοῦτου μεγάλου χειροῦ τῆς γουλθερίας μας.

Επεταί τὸ ὑπόμνημα. Καθὼν δὲ τοῦ πατρὸς τοῦτον τὸν πατέρα
καὶ τὸν πατέρα τοῦ πατρὸς τοῦτον τὸν πατέρα τοῦ πατρὸς τοῦτον τὸν πατέρα
τοῦ πατρὸς τοῦ πατέρα τοῦ πατρὸς τοῦτον τὸν πατέρα τοῦ πατρὸς τοῦτον τὸν πατέρα
τοῦ πατρὸς τοῦ πατέρα τοῦ πατέρα τοῦ πατέρα τοῦ πατέρα τοῦ πατέρα τοῦ πατέρα τοῦ πατέρα

Τύπομνημα περὶ τοῦ νόμου, τοῦ χορηγοῦντος

προνόμια ἐφευρέσεων.

Η περὶ προνομίων θεσμοθεσία προτίθεται νὰ ῥυθμίσῃ, σύμφωνα πρὸς τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἀμοιβαίαν ὡφέλειαν, τὰς σχέσεις τῶν ἐφευρετῶν καὶ τῆς κοινωνίας, εἰς τρόπον ὡστε νὰ ἔξασφαλίσῃ τὰ δικαιώματα τοῦ πρώτου, χωρὶς νὰ θυσιάσῃ τὰ συμφέροντα τῆς δευτέρας. Εντεῦθεν ἡ ἀνάγκη ἀνταλλακτικοῦ συμβολαίου, τὸ ὁποῖον ἐν ᾧ ἀφ' ἑνὸς ἐγγυᾶται εἰς τὸν ἐφευρετὴν τὴν ἀποκλειστικὴν, διὰ τινα ἔτη, ἐκκάρπωσιν τῶν Βιομηχανικῶν ἐφευρέσεών του, περιορίζει ἀφ' ἔτέρου τὴν ἔξασκησιν τοῦ δικαιώματος τούτου εἰς ὅρισμένον ἀριθμὸν ἐτῶν, μετὰ παρέλευσιν τῶν δποίων ἡ κοινωνία εἰσέρχεται εἰς τὴν ἀπόλαυσιν αὐτοῦ. Η ἀνταλλαγὴ αὗτη παρέχει ὡφέλειας εἰς ἀμφότερα τὰ μέρη καὶ πρῶτον μὲν εἰς τὸν ἐφευρετὴν, δεστις, προστατευόμενος κατὰ τῆς ἀπομιμήσεως, προσέγει φανερὰ τὴν ἐφεύρεσιν του καὶ τῇ δίδει ὅλας τὰς δυνατάτας ἀναποτύξεις καὶ ἀπολαύει ὅλων τῶν ὡφέλειῶν, ἔπειτα δὲ καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν αὐτὴν, ἡτις διὰ τοῦ τρόπου τούτου λαμβάνει γνῶσιν καὶ γίνεται κατόπιν κυρία μεθόδων, αἵτινες ἠθελον ἄλλως ἀπολεσθῆ δι' αὐτὴν, καθότι οἱ ἐφευρεταὶ, φοβούμενοι τὰς ἀπομιμήσεις, ἠθελον ἐργάζεται ἐν τῷ κρυπτῷ καὶ ἡθελον συμπαραφέρει μεθ' ἑκατῶν εἰς τὸν τάφον τὰ ἀπόκρυφα τῶν ἐφευρέσεών των.

Τὰ προνόμια (brevets d'invention), χρονολογούμενα ἐν Γαλλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1791 διεδέχθησαν τὰς προτιμήσεις (priviléges), αἵτινες πρὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπεκτῶντο κατ' εὔνοιαν, διὰ ῥαδιούργιῶν καὶ ἐνίστε διὰ χρημάτων. Οἱ περὶ προνομίων νόμοι ἦνοιξαν νέαν ἐποχὴν εἰς τὴν Βιομηχανίαν τῆς Γαλλίας, προσκαλέσαντες τοὺς Γάλλους εἰς ἀπόλαυσιν τῶν εὐεργετημάτων θεσμοθεσίας, ὑπὸ τὴν προστατευτικὴν ἐπιφρόνη τῆς ὁποίας οἱ Ἀγριλοι προώδευον ἡδη θαυμασίας, διότι ἡ Ἀγγλία ἀπὸ τοῦ 1623 εἶχε νόμον περὶ προνομίων. Αἱ Ἕνωμεναι Πιλίτειαι τῆς Ἀμερικῆς ἐψήφισαν περὶ τούτου νόμου ἀπὸ τοῦ 1790. Η Γαλλία, ὡς ἐφέρθη, κατὰ τὸ 1791, ἡ Πρωσία καὶ ἡ Ρωσία κατὰ τὸ 1812. Η Όλλανδα, ἡ Βαυαρία καὶ ἡ Βυρτεμβέργη κατὰ τὸ 1817. Η Λύστρία καὶ αἱ Λομβαρδο-βενετικαὶ ἐπαρχίαι τὸ 1820. Τῶν ἑνῶν τούτων τὸ παράδειγμα ἡκολούθησαν κατὰ μικρὸν ὅλα τὸ ἄλλα Εὐρωπαϊκὰ ἔθνη, ψηφίσαντα τοιούτους νόμους, ἀλλὰ νόμοι περὶ προνομίων ἐθεσμοθετήθησαν καὶ ἐν ταῖς

Άγγλικαῖς ἀποικίαις, ἐν Βραζιλίχ, ἐν Βούεναις Ἀηραῖς, ἐν Χιλί, ἐν Κούνα, ἐν Άλγεροι, ἐν ταῖς Ὀλλανδικαῖς Ἰνδίαις, ἐν ταῖς Ἰσπανικαῖς ἀποικίαις, ἐν ταῖς Ἀνατολικαῖς καὶ Δυτικαῖς Ἰνδίαις, ἐν τῇ Νέᾳ Γρενάδᾳ, ἐν ταῖς Δημοκρατίαις τῆς Ἀμερικῆς κλ. Ἐν δῃ δὲ τῇ Εὐρώπῃ σήμερον δύω μόνον θασίλεια δὲν ἔχουσι τοιοῦτον νόμον η Ἑλλὰς καὶ η Τουρκία !

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἔξαγεται η προφανής ἀπόδειξις, ότι οἱ τόποι ἔνθα η Βιομηχανία καὶ ὁ πολιτισμὸς ἔκαμπαν μεγαλειτέραν πρόοδον εἶναι ἔκεινοι, εἰς οὓς ἐνομοθετήθη τὸ ταχύτερον, ότι η ἴδεα εἶναι ἴδιοκτησία. Όσοι δὲ τόποι δὲν ἔχουσιν ἀκόμη τοιούτον νόμον εὑρίσκονται εἰς στασιμότητα ! . . .

Τὸ προνόμιον ἐφευρέσεως (brévet d'invention) δὲν εἶναι, ὡς ἐρέθη ἀνωτέρω, προτίμησις (privilège), ἀλλ ἀπλῶς ἔγγραφον ἀποδεικτικὸν ἴδιοκτησίας, δὲν εἶναι μονοπωλεῖον, οὔτε εὗνοια, οὔτε ἀνταμοιβὴ, ἀλλὰ τίτλος ἀναγνωρίζων δικαιώματος προϋπάρχον. Πᾶσα Βιομηχανικὴ ἀνακάλυψις εἶναι πραγματικῶς ἴδιοκτησία ἔκεινου, ότις πρῶτος τὴν ἐπενόησεν. Η ἐφεύρεσις ἀνήκει εἰς τὸν ἐφευρετὴν, ὃν τρόπον μία εἰκὼν ἀνήκει εἰς τὸν ζωγραφίσαντα αὐτὴν, ἐν ποίημα εἰς τὸν ποιήσαντα αὐτό. Η ἐφεύρεσις ἀνήκει εἰς τὸν ἐφευρετὴν δικαιότερον, η ὁ ἀγρός, η τὸ δάσος, διπερ ἐκληρονόμησε τις, διότι ἔαν οὐτος δὲν τὰ κατεῖχεν, ἀλλος τις ήθελε κατέχει αὐτά δὲν τὰ ἐδημιούργησεν αὐτός, ἐν ᾧ ὁ ἐφευρετὴς ἐδημιούργησε τὴν ἐφεύρεσίν του, ἐποίησε τι ἐκ τοῦ μηδενὸς, ἐδωσεν ἀξίαν εἰς πρᾶγμα, στέρομενον ταύτης πρότερον, δύναμιν εἰς τὸ ἀσθενὲς, κίνησιν καὶ ζωὴν εἰς τὸ ἄδρανες καὶ νεκρόν. Διὰ τοῦτο δῆλαι αἱ πεφωτισμέναι Κυβερνήσεις περιέθαλψαν μὲ εἰδικὴν προστασίαν τοὺς ἐφευρετάς, ἐξασφαλίσασαι αὐτοῖς, διὰ τῆς χορηγήσεως τῶν προνομίων, τὴν ἀποκλειστικὴν διά τινα ἐτη ἀπόλαυσιν τῶν εὐθυῶν ἐπινοήσεών των. Απὸ τῆς ἐποχῆς ἔκεινης χρονολογοῦνται αἱ μεγάλαι ἀνακάλυψεις, δι' ὧν προήθη εἰς τὸν σημερινὸν θαύμαν ὁ νεώτερος πολιτισμός. Ἀλλως τε η θεσμοθεσία αὕτη, καὶ ταμιευτικῶς ἔξεταζομένη, εἶναι λίαν ὀφέλιμος, διότι, πᾶς ὁ λαμβάνων προνόμιον ἐφευρετής, ὑποβάλλεται εἰς πληρωμὴν ἐτησίου φόρου. Οὕτω δὲ εἰς τὰς πεπολιτισμένας ἐπικρατείας, δημοθησαν μέχρι τοῦδε καὶ δίδονται ἐκάστοτε χιλιάδες προνομίων, τὰ δημόσια τὰμεῖα ἔχουσιν ἐτησίως μεγάλας προσόδους ἐξ αὐτῶν χωρίς τινος δαπάνης. Ἐπίσης δὲ καὶ οἱ ἐφευρεταί, προάγοντες ἀστραλῶς τὰ ἔργα τῶν ἐπινοήσεών των καὶ ἐκμεταλλεύοντες αὐτὰ

ώφελοϋσι; μὲν ἐν γένει τὸν κοινωνίαν, ἀλλ' ἀνταμεῖσονται καὶ οὗτοι παρ' αὐτῆς γενναίως. Οὕτως ἐκ τῶν γνωστῶν ἐφευρέσεων ἡ μὲν κλωστικὴ μηχανὴ τοῦ λιναρίου ἐπωληθῇ διὰ τὴν Ἀγγλίαν μόνην ἀντὶ φρ. 7,500,000, ἡ δὲ φαπτικὴ μηχανὴ ἀπέφερεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸν ἐφευρετὴν Homme φρ. 2,500,000, ἡ τοῦ γαλλικού σισου τοῦ σιδήρου φρ. 12,000,000, ἡ τοῦ καυτσούχου φρ. 20,000,000, ὁ Jammes Watt διὰ τὴν τελειοποίησιν τῆς ἀτμομηχανῆς ἐκέρδισε φρ. 64,000,000 καὶ ὁ Richard Arkwright, ἐφευρετὴς τῆς κλωστικῆς μηχανῆς τοῦ βαμβακοῦ, ἐκέρδισε φρ. 168,000,000. Ἀλλ' ὅσον μεγάλα καὶ ἄν φαίνωνται τὰ ποσά, ἀπερὶ οἵ ἐφευρεταὶ ἐκέρδισαν, εἰσὶ μολοντοῦτο ἐλάχιστα ἀπέναντι τῶν κολοσσαίων κεφαλαίων τὰ ὅποια, ἐκμεταλλευθεῖσαι αἱ ἐφευρέσεις των ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν περὶ προγομίων νόμων, παρήγγεγον καὶ ἔθεσαν εἰς κυκλοφορίαν.

Η θεσμοθέτησι; τοιούτου νόμου εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅχι μόνον θέλει ἀπαλλάξει αὐτὴν ἀπὸ τῆς μορφῆς, τῆς ἀπευθυνομένης κατὰ τῶν μὴ προοδεύοντων εἰς τὸν πολιτισμὸν ἐθνῶν, ἀλλὰ καὶ θέλει συντελέστει μεγάλως εἰς τὴν εἰσαγωγὴν πολλῶν ἐφευρέσεων προνομιούχων ἢδη γενομένων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ εἰς ὥφελειαν τοῦ δημοσίου ταμείου, διότι ὁ λαμβάνων τὸ προνόμιον ἐφευρετὴς ὑποχρεοῦται, ἐντὸς ἐνὸς ἡ δύο ἐτῶν, γὰρ θεση εἰς ἐνέργειαν τὴν ἐφεύρεσίν του εἰς τὸ Κράτος, ἐνθα ἐλασε τὸ προνόμιον καὶ νὰ πληρώνῃ εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ἐτησίως φόρον τινὰ, ἐπὶ ποινὴ ἀπωλείας τῶν δικαιωμάτων του. Συνθῆσε δὲ οἱ ἐφευρεταὶ λαμβάνουσι προνόμιον εἰς ὅλας τὰς ἐπιχρετίας, ἐνθα ὑπάρχουσι νόμοι περὶ τούτων. Οὕτως ἡ Ἑλλάς, ψηφίζουσα τοιούτον νόμον, θέλει ὥφεληθῆ μεγάλως ἐκ τῶν ἐκμεταλλευθητομένων ἐνταῦθα ἐφευρέσεων διὰ τὰς ὕποιας ἀλλοδαποὶ ἐφευρεταὶ θὰ λάβωσι προνόμια. Ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τούτου ἀς ἐλπίσωμεν, ὅτι εἰς τὴν προνομιούχον ταύτην χώραν τῆς εὑρεύεις, ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν προστασίαν τοιούτου νόμου, θέλουσιν ἐπινοηθῆ καὶ προαχθῆ ἐφευρέσεις σπουδαῖαι, αἵτινες θὰ ὥφελήσωσι πολυειδῶς τὴν πατρίδα.

Ἀλλως τε ὁ νόμος οὗτος εἶναι ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς νομοθεσίας μας, διότι καὶ ὁ ποινικός μας νόμος ἐν τοῖς ἀρθροῖς 432 καὶ 433 μνημονεύει αὐτοῦ, εἶναι δ' ἀπορίας ἄξιον, πῶς ἐγ διαστήματι τριακοντατίας, οὐδεμίᾳ ἐλήφθη φροντὶς περὶ συντάξεως καὶ ψηφίσεως τοιούτου νόμου.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 24 Νοεμβρίου 1863.